

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2000. október 15.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

2. MI ATYÁNK

Lekció: Lk 15,11-24

Alapige: Mt 6,8-9

Ne legyetek ezekhez hasonlók, mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle. Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...

Imádkozzunk!

Istenünk, szeretnénk szent hódolattal és őszinte alázattal leborulni előtted, és így megköszönni a te gondviselő szeretetedet. Köszönjük ezt az új napot, köszönjük, hogy minden vasárnap a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőséges feltámadására emlékeztet minket. Köszönjük, hogy a színed előtt tudhatjuk itt magunkat, és tőled várhatunk olyan üzenetet, kijelentést, amivel világokat teremtettél, és amivel ma is mindannyiunk életét újjáteremted.

Köszönjük, hogy minden neveden felül felmagasztaltad a te beszédedet. Bűnbánattal megvalljuk, hogy nagy jóságodra méltók nem vagyunk. Sokszor már számba venni sem tudjuk, Urunk, milyen sokféleképpen vétkezünk ellened. Köszönjük, valahányszor ezen a héten tudtunk engedelmeskedni neked. Köszönjük, ha már visszakaptuk az újjászületésben azt a nagy lehetőséget is, hogy tudunk nem vétkezni is. Köszönjük, ha a te igédre hallgattunk. Köszönjük, ha Szentlelked vezetésének engedtünk. Ezért is egyedül tied legyen a dicsőség.

Kérünk téged, ajándékozz meg most minket atyai szavaddal, drága igéddel. Látnod, hogy igaz-e ez, amit mondtunk: áhítjuk a te szent igéd szavát. Kérünk, teremts a szívünkben ilyen sóvárgó vágyakozást, egészséges lelki szomjúságot igéd után, és elégítsd ki ezt a szomjúságot a te gazdagságod szerint.

Segíts felemelni a tekintetünket. Néha annyira úrrá lesz rajtunk a csüggedés, valóban lógó orral járunk. Beszűkül a látókörünk, csak magunkat és bajainkat lát-

2. MI ATYÁNK

duk. Szeretnénk most téged nézni. Szeretnénk a hitünkkel a valóság teljességét megragadni. Segíts, hogy komolyan vegyük, amit mondsz, megkapaszkodjunk ígéreteidben, és ne sértsünk téged hitetlenségünkkel, kételyeinkkel. Szeretnénk dicsőíteni azzal, hogy feltétel nélkül bízunk benned.

Kérünk, ezt a bizalmat erősítsd meg bennünk, és hadd legyen ez gyógyító erővel testünkre lelkünkre. Engedd, hogy együttlétünk valóban istentisztelet legyen a te dicsőségedre és mindannyiunk üdvösségére.

Ámen.

Igehirdetés

Múlt vasárnap elkezdtük a Mi Atyánk tanulmányozását. Láttuk az imádkozó Jézust, aki sok tennivalója között is mindig megtalálta az időt és a csendet az imádságra, mert fontos volt neki az Atyával való folyamatos közösség. És láttuk, hogy ezt az imádságot Ő mintának is adta, amiben összefoglalja a helyes, a jó imádkozás főbb ismérveit. Ezt az ötöt soroltuk el: alaphangja a bizalom és a tisztelet, középpontja Isten és nem az imádkozó ember, belefér az egész világ: menny és föld, belefér az egész ember testi és lelki szükségei egyaránt, és belefér a másik ember, mert mindig közel viszi az imádkozót a többiekhez.

Folytassuk most, és tartalmilag próbáljuk a Mi Atyánk egy-egy mondatát az eddiginél talán jobban megérteni. Ma csak az első mondatról lesz szó, arról, ahogyan Jézus megszólította Istent: mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...

Szeretném mindjárt hangsúlyozni, hogy ez nem csupán megszólítás, hanem hitvallás. Gyönyörű, gazdag, bátor, mély megvallása annak, hogy kinek tekinti az imádkozó hívő Istent, hogyan járul hozzá, mit hisz róla. Benne van az a leglényegesebb mozzanat, hogy mi Istent élő személynek tekintjük, aki hallja a kiáltá-

sunkat, aki válaszol arra, aki az Ő kegyelméből nem minden kívánságunkat teljesíti, mert egyedül Ő tudja, mi jó nekünk, és Ő mindig azt akarja, ami nekünk jó.

Ebben a megszólításban három kifejezés különösen hangsúlyos. Az, hogy Isten Atya, Isten a *mi* Atyánk, és ez a mi Atyánk a mennyekben van. Mit jelent külön-külön ez? Az elsőről szeretnék kicsit részletesebben szólni.

1) Jézus következetesen így szólította meg a Mindenhatót: Atyám. Végignéztem az Ő imádságait, amik sokszor egy mondatosak, máskor hosszúak. Mindig így hangzik a megszólítás: Atyám. Még a kereszten is így kiált hozzá: Atyám, a te kezébe teszem le a lelke-met. Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek. Erre hatalmazza fel a benne hívőket is.

Ez a megszólítás azonban némelyekben igen hamis elképzeléseket és indulatokat támaszthat, mert sok embernek negatív tapasztalatai vannak az apjáról. Sok gyerek egyáltalán nem is ismeri az apját. Sokan már kiskorukban elszakadtak tőle. Ritkán találkoznak vele. Ha együtt laknak is, oly ritkák a meghitt, bensőséges beszélgetések az apával. Sok

apa nem törődik a gyerekeivel, ráhagyja a feleségére egészen a gyerekek nevelését. Magára hagyja őt ebben a felölősségteljes munkában, ami pedig közös feladat mindenképpen. Igen kevés olyan apa van, aki komolyan veszi és gyakorolja azt, amit a Szentírás az édesapák kötelességévé tesz, hogy megismertessék gyermekeikkel Isten nagy tetteit, hogy együtt imádkozzanak velük rendszeresen, és megtanítsák őket Isten igéjére.

Van sok olyan család, ahol valami módon történik ez, de a gyerekek éles szeme látja a képmutatást. Más a szöveg, és más a valóság. Mások a szavak, és mások az apa cselekedetei. Amit a gyerekeiktől megkíván, azt ő maga nem veszi komolyan. Sok helyen meg egyenesen félnek a gyerekek az apjuktól, félnek még attól is, ha hazatér, mert sosem lehet tudni, milyen állapotban, vagy milyen hangulatban jön, és csak durvaságot, bántalmazást, vagy legjobb esetben közömbösséget kapnak tőle.

Ezért fontos hangsúlyoznunk, hogy Jézus nem úgy beszél Istenről mint Atyánkról, mint akit lehet hasonlítani akár a legjobb földi apához is, hanem fordítva van. Minden földi apának az Isten atyaságából lehet és kell tanulnunk minél többet, hogy valamennyire is hivatásunk magaslatán tudjunk állni.

Mi jellemzi Istent mint Atyát, Jézus szerint? Itt olvastuk a Mi Atyánk-ot közvetlenül megelőző mondatban: „...jól tudja a ti atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.” Ez arra utal, ami aztán ismétlődik szakadatlanul Jézusnak az Atyáról vallott tanításában, hogy Isten gyengéd szeretettel és mindenható hatalommal veszi körül az övéit.

Hatalmasan gondoskodik róluk, mert gyengéden szereti őket. Ezt fejezi ki ez: jól tudja, mire van szükségetek. Egyedül Ő tudja jól. Mi nem tudjuk, ezért kérünk sokszor butaságokat is Istentől, sőt olyasmit is, ami csak ártana nekünk. Ő mindent képes megadni nekünk, mert mindenható Atyánk, de csak azt akarja megadni, ami a javunkat szolgálja.

Minden igazi imádságnak ez az alapja, alaphangja: Isten az én Atyám, aki jól tudja, mire van szükségem. Benne van ebben az, hogy fontos vagyok neki, éppen ezért bízhatom benne. Rábízhatom nyugodtan magamat, és elmondhatok neki mindent, ami fáj, ami hiányzik, aminek örülök, amit nem értek, amiben kételkedem, amit meggyötör, amit tervezek, amit akarok, amiben csalódtam, és mint boldog gyermeke, várhatom az Ő választát.

Itt szólal meg azonban a fontos kérdés, amit széltében-hosszában félreemagaráznak emberek, hogy vajon minden ember Isten gyermeke-e? Ha valaki ezt állítaná, az súlyos tévedést mondana. A Biblia azt mondja, hogy minden ember Isten teremtménye, és az Ő gondviselő szeretetével körülveszi teremtményeit. Éppen itt a Hegyi beszédben mondja Jézus: felhossa az Ő napját mindenkire válogatás nélkül. Esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Amikor azonban a farizeusok egyszer azt állították Jézusnak, hogy ők is Isten gyermekei, akkor Jézus élesen azt mondta: tévedés, ti az ördögnek a gyermekei vagytok, és a ti atyátok az ördög (Jn 8,41-44). Ez abból is látszik, hogy ti a ti atyátok akaratát cselekszitek, mert gyűlöttök engem és meg akartok engem ölni. Erre persze megsértődtek, mint ahogy ma is sokan megsértődnek, ha valaki azt meri mon-

2. MI ATYÁNK

dani, hogy te nem vagy Isten gyermeke, hiszen az ördög indulatai vannak benned: gyűlölködés, pletykázkodás, önzés, irigység, hazugság jellemez, és mindezek az ördögnek a jellemzői.

Nekünk világosan kell látnunk, hogy Istennek egyetlen öröktől fogva és természet szerint vele azonos gyermeke, fia van, és ez Jézus Krisztus. Aki azonban Jézust szereti, aki benne hisz, aki vele együtt él, azt Isten Jézusért gyermekévé fogadja. Remélem, már könyv nélkül tudjuk, olyan sokat idézzük ezt a fontos mondatot a János evangéliumából: „Akik pedig befogadták Jézust, megadta nekik azt a kiváltságot, hogy Isten gyermekeivé legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek, akik nem a férfi indulatából, hanem Istentől születtek.” (Jn 1,12)

Mi mindannyian egy férfi indulatából fogantattunk és így születünk. Így nem vagyunk Isten gyermekei. Ahhoz, hogy valaki Isten gyermekévé váljék, még egy születésre van szükség, s ezt nevezi Jézus újjászületésnek. Erről beszélt Nikodémusnak, annak a kitűnő embernek, hogy szükséges újonnan születnetek, mert másképp ne mehettek be az Isten országába. Az újjászületés pedig akkor történik, amikor valaki Jézust befogadja az életébe.

Máig emlékszem arra, amikor először mondhattam egy idegen férfinak azt: apuka. Hogy vált ez lehetővé? Úgy, hogy megszerettem a lányát, feleségül vettem, odaköltöztem hozzájuk, és egy idő után apósom azt mondta: ne Gyurka bácsizz engem, hanem szólíts úgy, mint a lányom, ha akarod. Én meg örömmel akartam, és attól kezdve én is azt mondhattam egy idegen embernek: apuka. Mert a lányára való tekintettel a fiává fogadott.

Szerettem a lányát, és ezért ő azt mondta: tekints úgy, mintha az apád lennék.

Ez pontosan így van az Istennel való kapcsolatunkban is. Aki szereti Jézust — és ennek megvannak az ismérvei, hogy mit jelent Őt szeretni —, azt Isten Őréa való tekintettel, Őérette a gyermekévé fogadja. Ettől kezdve igaz, ha valaki azt mondja: mi Atyánk. Ezt megelőzően nem igaz, nem érvényes.

A Heidelbergi Káté ezt a bibliai igazságot is kristálytisztan világossággal fogalmazza meg: „Miért nevezetik Krisztus Isten egyszülött Fiának, ha mi is Isten fiai vagyunk? Azért, mert egyedül csak Krisztus Istennek örök természet szerint való egyetlen Fia; mi pedig őérette kegyelemből fogadtattunk Isten gyermekeivé.” (HK 33)

Hadd kérdezzem ilyen személyesen: te Isten gyermeke vagy-e már? Igaz-e az ajkadon ez: mi Atyánk.

A Jézustól tanult imádság első két szava tehát nem más, mint felhívás megtérésre, hogy elmondhassuk valóban: mi Atyánk, hogy visszataláljunk Istenhez abból a messzeségből, amibe születünk. Mert mi mindnyájan tőle távol jövünk a világra. Valahogy úgy, mint ahova a tékozló fiú került, akinek az volt a vágya, hogy minél messzebb költözzék otthonról. Aztán ott tönkrement az élete, és amikor rendbe akarta hozni, az első lépés ehhez az volt, hogy rendeznie kellett az apjával való kapcsolatot. És hogyan rendezte? Úgy, hogy otthagyta a disznóit, a disznóságait, hazament, és az első mondata így hangzott: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened, nem vagyok méltó, hogy fiadnak tekints, de ha lehet, itthon szeretnék maradni, s akár mint béresed, neked feltétel nélkül engedelmeskedni.

Ez a világos beszéd, és minden ember csak így válhat Isten gyermekévé, ha egyszer ezt őszintén, átgondoltan végigmondja. Atyám, vétkeztem. El is tudom sorolni, miben. Nem vagyok méltó, semmi jót nem érdelek tőled, de ha visszafogadsz, szeretnék neked újra engedelmeskedni, mindenben, feltétel nélkül, úgy mint egy béres. Itt hangzik el az atya nyilatkozata: nem béres vagy, fiam vagy — és akkor jön a tékozló fiú példázatában is négyszeres bizonyítéka annak, hogy visszafogadta fiává: a szép ruha, a gyűrű, a saru, az ünnepi lakoma, és ország-világ előtt kijelenti az apja: ez az én fiam. De ez azzal kezdődik: vétkeztem, nem vagyok méltó, kész vagyok mindenben engedelmeskedni.

Ehelyett azonban sok tékozló fiú azt akarja, hogy miközben ott ül a disznói között, onnan üzenet az apjának, hogy küldjön neki újabb eltékozolnivalót. Ezt tekintik sokan imádságnak. Ez nem imádság. Az igazi imádság alaphangja ez: vétkeztem, semmi nem jár, de veled szeretnék élni. Nem *valamit* kér ez a fiú, az apja közelébe kéredzkedik vissza. Tudja, hogy az mindennél többet jelent.

Akinek a szívében ez ott van, az éli át ezt a semmivel össze nem hasonlítható csodát, amikor a Mindenható újra azt mondja: gyermekem. Adja az Ő Szentlelkét a mi szívéinkbe, és a Lélek az, aki kiáltja bennünk: Abbá, Atyám! Ettől kezdve tudom Őt igazán atyámnak tekinteni és így imádkozni hozzá.

Kívánom, hogy ezt a csodát mindnyájan éljétek át, és ennél kevesebbrel ne érnék be, mert minden, ami ennél kevesebb, az még kívül van az Isten országán és az üdvösségen. Lehet, hogy el lehet mondani: nem messze vagy az Isten

országától, de ugyanúgy kívül vagy, mint akik messze vannak tőle.

2) Mire utal ez a kicsi szócska: *mi* Atyánk? Kezdődhetne így is: Atyám. Jézus nem véletlenül mondja ezt többes számban. Arra utal ez, hogy aki vissza-kapja Istent mint Atyját, az vele együtt testvéreket is kap. Az mélységesen összetartozik ezentúl azokkal, akik szintén befogadták Jézust, akik kapták az Ő Szentlelkét, akik Isten gyermekeivé lettek, akikről el lehet mondani azt, amit Pál apostol boldogan vall: egy Lélekkel itattattunk meg. Ezek egy szoros, szerves közösséget alkotnak; egy élő organizmust, aminek a feje maga Jézus Krisztus. (1Kor 12)

Itt megint egy széltében-hosszában elterjedt tévedést kell korrigálnunk, mert Jézus itt nem az egész emberiség nagy testvériségére gondol. Ír a Biblia arról is, hogy Isten az egész emberiséget egy vérből teremtette, de itt másról van szó. Itt a megváltottak közösségéről van szó. A hívőknek az összetartozásáról, akik ténylegesen együtt élnek Jézussal, és neki engedelmeskednek. Ezt a közösséget nevezi így Pál apostol: Krisztus-test. Ennek a testnek minden egyes tagja közvetlen összeköttetésben van a fővel, Krisztussal, és neki engedelmeskedik. Ennek a *minek*, ennek a közösségnek csak ezek az emberek a tagjai, akiknek Krisztus a fejük. Akik nem önfejűek, s akik nem tekintenek senki embert a Krisztus helytartójának, hanem közvetlenül Krisztussal mint a test fejével vannak szolgálati, engedelmisségi kapcsolatban.

Ezeknek viszont meg kell tanulniuk elfogadni, szeretni egymást. Akármilyen furcsa is némelyikük. Átélni azt, hogy szükségünk van egymásra, összetartozunk. Szolgálhatja egyik a másikat, és

2. MI ATYÁNK

az egész együtt szolgálja Krisztust. Ezeknek nem szabad szégyellniük egymást, hanem vállalnunk kell a többi hívőt is, mert együtt vagyunk az Isten népe. Ha Jézus nem szégyellt minket testvéreivé fogadni (Zsid 2.), akkor mi se szégyelljük egymást, és legfőképpen ne szégyelljük a mi Urunk Jézus Krisztust.

Ez nem gőgösség, mert ezek az emberek, ha valóban az Isten Lelkétől áthattak, akkor nem büszkék, és nem vetnek meg senkit, sőt sokkal jobban szeretnek mindenkit, mint mások. Szeretik azokat is, akik még nem tagjai a Krisztus-testnek. Szeretik a névlegesen keresztényeket, a teljesen hitetleneket, sőt az ellenségeiket is. A Biblia azonban éles különbséget tesz azok között, akik már a Krisztus-test tagjai az újjászületés által, és akik még nem azok. Azt, hogy mi Atyánk, csak az előbbieket mondhatják el igazán. Ezt a különbségtételt is azért teszi a Szentírás, hogy felingerelje azokat, akik még nem tagjai a Krisztus-testnek, hogy vágyakozzanak, és Istennek egyre többen legyenek gyermekeivé.

3) A harmadik, amit hozzátesz Jézus: aki a mennyekben vagy. Ez arra utal, hogy miközben egyszerű és őszinte bizalommal járulhatunk Isten elé mint Atyánk elé, tudnunk kell, hogy semmiképpen nem válhat ez a bizalom bizalmaskodássá. A mindenható Isten előtt, aki a mennyekben van, csak mély hódolattal és őszinte alázattal jelenhetnek meg a gyermekei is. Sőt, ők ismerik meg egyre jobban és egyre igazabban Őt, és annál könnyebb lesz nekik ezzel az alázattal megjelenni.

Miközben a gyermek őszinte, fenntartás nélküli nyitottságával bízhatunk benne, aközben nem felejtjük el, hogy Ő

a világmindenség alkotója, Ő szuverén, teljhatalmú Ura mindennek, ami létezik. Nem lehet helyhez kötni, nem lehet templomba bezárni, nem lehet semmire sem kényszeríteni, mint a pogányok gondolták az imádságaikról. Nem lehet megvesztegetni áldozatokkal vagy fogadalmakkal. Nem lehet semmire rábeszélni, és nem lehet semmire felhasználni, főleg senki ellen. Nem erre való az imádság, mert Ő tökéletes szabadságában azt tesz, amit akar, és tökéletes atyai szeretetéből mindig azt teszi, ami a mi javunkat szolgálja. Az igazi Isten-ismeret erre a bizalomra és erre a tiszteletre segíti el az embert.

Aki a mennyekben vagy — ez megingt csak Isten csodálatos szeretetére és mindenható hatalmára utal. Ha ezt a kettőt valaki komolyan veszi, akkor vajon van-e alapja arra, hogy aggodalmaskodjék? Hogy kétségbe vonja azt, hogy arra az Istenre, akire tegnap és ma számíthatott, holnap és holnapután is számíthat. Lehetséges-e olyan helyzet, ahol ez az Atya magára hagyja gyermekét? Támadhat-e olyan baj, amiből ez a hatalmas Isten, aki a mennyekben van, ne tudna szabadulást adni? Elképzelhető-e olyan szükség, amit Ő ne tudna gazdagon kielégíteni, aki jól tudja, mire van szükségünk, mielőtt kérnénk tőle?

Nem véletlenül szól Jézus közvetlenül a mi Atyánk után hosszan, részletesen az aggodalmaskodásról, és bátorítja azokat, akik Isten gyermekeivé lettek, hogy semmi miatt ne aggódjanak, mert Istennek gondja van rájuk. (Mt 6,25-34)

Mi azzal dicsőítjük Istent, ha nem aggodalmaskodunk. Ha merünk bízni benne, ha egyedül tőle várunk mindent, és tőle várjuk állhatatosan a szabadítást, a megoldást, az ajándékot úgy, ahogy azt

Ő jónak látja. Lehetnek javaslataink, mert kiönthetjük a szívünket neki az imádságban. Elmondhatunk mindent, badarságokat is, mindent, ami eszünkbe jut. De az igazi imádság mindig ezzel a mondatmal fejeződik be, amire Jézus tanított minket: mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te, mert a te akaratod mindig jobb, mint az enyém. Mert a te akaratod az egyedül jó akarat.

Akiben ott van ez a bizonyosság, és ezt meg is vallja, az ezzel dicsőíti Istent, és ebből származik az a békesség, amit a világ fiai sose értenek Isten gyermekeinél: hogy lehet nyugodt ilyen helyzetben? Hogy lehet derűs ilyen sok nyomorúság között? Hogyan bízhat abban az Istenben, aki így megpróbálja még őt is — tudják sorolni a maguk bölcselkedéseit. Aki azonban ismeri az Ő Atyját, az egészen rábízta magát, az komolyan veszi azt is, hogy lehet, hogy sok mindent nem értünk, de nem azért, mert Isten valamit értelmetlenül cselekedett, hanem azért, mert mi vagyunk értetlenek sokszor, s majd Ő megmagyarázza.

Sok ember szívében ott van az a szorongás, hogy egyedül vagyok, nem értenek meg, kiszolgáltatott vagyok, játszának velem, bizonytalan a jövőm, nem tudom a kezembe fogni és a kezemben tartani. Sokan nélkülözünk sok mindent, és olyan sokféle félelem támad kicsi gyerek-

kortól aggastyánkorig mindnyájunkban. Sokan mondjuk el sóvárogva, ha nem tudjuk is olyan szépen kifejezni, mint József Attila: „Fogadj fiadnak Istenem, hogy ne legyek kegyetlen árva”, mert így magamban „belenehezültem a sárba”, és olyan kevesen vannak, akik azt az imádságot tudják elmondani, amit az énekkarunk itt többször elénekelt már: „Fiad által fiad lenni, hozzád menni, s együtt lenni véled. Magunk, szívünk megalázni, s jóban, rosszban csak imádni téged.” — Ez az Isten gyermekének a nagy élménye.

Jézus tehát mindjárt ezzel az első néhány szóval ajándékokat kínál. Azt a nagy ajándékot, hogy közösségbe kerülhetünk újra Istennel és Atyánkká lehet, mert kész Jézusért fiaivá fogadni. Azt a nagy ajándékot, hogy közösségbe kerülhetünk a testvéreinkkel, mindazokkal, akik Isten gyermekeivé lettek. Azt a nagy ajándékot, hogy megtanulhatunk félelem nélkül élni. Aki ezt így együtt tudja mondani: mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, az nem aggodalmaskodik.

Kezdjük el ezt az új életet, és minden félelmünk, minden aggodalmaskodunk, sokféle fenyegetettségünk közül újra és újra nézzünk a mi Atyánkra, újra és újra erősítsük meg magunkat is abban, hogy Ő a mi Atyánk, és semmi miatt nem kell aggodalmaskodnunk, mert Ő jól tudja, mire van szükségünk.

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, hálásan köszönjük, hogy mindezt te mondod most nekünk, és nem mi biztatjuk magunkat vagy egymást effélékkel. Köszönjük, hogy éppen ezért ez igaz.

Köszönjük, hogy lehetővé titted, hogy akármilyen messzeségből is újra hazataláljunk a mi mennyei Atyánkhöz. Köszönjük, hogy utánunk jöttél, hogy bármilyen mélységből is újra kiemelj, és Isten gyermekeivé lehessünk. Tedd ezt ma mind-

2. MI ATYÁNK

nyájunk számára egészen nyilvánvalóvá, hogy azok vagyunk már, vagy még nem. Engedd, hogy ne nyugodjunk addig, amíg el nem mondhatjuk a valóságnak megfelelően: mi Atyánk.

Tedd könnyűvé az ezt megelőző bűnvallást. Hadd legyen őszinte vallomásunk nekünk is: vétkeztem ellened, nem vagyok méltó semmi jóra, de veled szeretnék élni. Hadd lássuk egészen világosan, hogy egyedül a te érdemedért lehetséges ez, Urunk Jézus Krisztus. Ne magunkban bízunk többé, hanem egyedül tebenned, de benned bízunk kételkedés, feltétel nélkül.

Köszönjük, hogy ezzel a bizalommal hozhatjuk eléd most mindenféle nyomórúságunkat. Köszönjük, hogy ismered a szívünk legrejtettebb zugait is. Köszönjük, hogy számon tartod könnyeinket. Köszönjük, hogy nálad mindaz el van készítve, amire szükségünk van.

Adj bátorságot ahhoz, hogy higgyünk, hogy tudjuk tartani a kezünket, és azokat újra és újra telerakhasd ajándékaiddal. Aztán tudjunk neked, a Főnek engedelmeskedve szolgálni ezekkel az ajándékokkal. Hadd értsük meg, hogy nem magunkért vagyunk, és nem értünk van a világ, hanem minket teremtetél másokért. Hadd lássuk meg, milyen nagy kiváltság az: neked szolgálni. Milyen nagy emberi méltóság neked engedelmeskedni.

Bocsásd meg, hogy irtózunk mindenféle engedelmességtől. Bocsásd meg, hogy sokféle csalódásunk, keserűségünk miatt már benned sem tudunk bízni igazán. Gyógyíts ki minket ezekből, és taníts meg igazán hinni.

Így bízunk rád a jövő hetünket is. Segíts minket úgy élni, hogy az valóban a te dicsőségedre legyen, hogy meglátszódjék rajtunk: hozzád tartozunk, s valóban hasznosak legyünk másoknak.

Ámen.